

NO KURNĒŠANAS LĪDZ ATKRIŠANAI

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

4. Moz. 11 – 14.

ATMIŅAS PANTS:

“Dariet visu bez kurnēšanas un šaubīšanās, lai jūs būtu nevainojami un šķīsti, nepeļami Dieva bērni sabojātas un samaitātas paaudzes vidū, un tanī mirdzētu kā spīdekļi pasaulē.” (Fil. 2:14,15)

Kad mākoņstabs Sinajā pacēlās virs svētnīcas un priesteri ar šķirstu devās ceļā, Mozus izsaucās: “Celies, Kungs, lai Tavi ienaidnieki tiek izklīdināti, un tie, kas Tevi ienīst, lai bēg Tava vaiga priekšā!” (4. Moz. 10:35) Tas bija kā uzvaras sauciens, un Israēla milzīgie pulki uzsāka ceļojumu labā garastāvoklī. Beidzot dodamies Apsolītās Zemes virzienā!

Iztēlojies, kā tas bija – piedzīvot tik uzskatāmu Dieva klātbūtni. Varētu domāt, ka, tuvojoties sentēviem doto apsolījumu piepildījumam, šis nepārprotamās un acīmredzamās parādības israēliešiem lika ātri un bez kurnēšanas paklausīt ikkatrai Viņa pavēlei.

Protams, parasti notiek mazliet citādi – pat pie Dieva ļaudīm. Šajā nedēļā mēs lasīsim par vienu jucekli pēc otra, būsīm liecinieki šaubu, neticības un nepateicības sērijai. Pētot tālāk 4. Mozus grāmatu, paturēsim prātā visas paralēles ar mums šodien, jo arī mēs gaidām vēl lielāka apsolījuma piepildīšanos (Ebr. 11:40).

(Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles skolas nodarbībai 31. oktobrī.)

NEPATEICĪBAS GRĒKS

Izlasi 4. Moz. 11 un mēģini atbildēt uz šādiem jautājumiem:

1) Ko šis starpgadījums mums stāsta par to, cik svarīgi ir neaizmirst, kā Kungs mūs ir vadījis pagātnē? _____

2) Kā mēs izprotam Kunga reakciju uz viņu rīcību? _____

3) Ko no šī notikuma varam mācīties par vajadzību kontrolēt savu ēstkāri? _____

Senebreju valodā šie neapmierinātie, burtiski tulkojot, nosaukti par “ļau-
numa murminātājiem”. Mēs varam tikai iztēloties, par kādiem “ļauņumiem”
viņi sūdzējās. Varbūt viņiem šķita, ka Dievs šo tautu ir ievēdis tuksnesī kā
nāves slazdā – nevis Apsolītajā zemē, kur piens un medus tek. Tomēr kur-
nēt pēc visiem pieredzētajiem brīnumiem Ēģiptē un Sarkanās jūras ārkārtējās
šķērsošanas bija nekas cits kā dumpis. Kurnētāju ietekme jaunajā tautā varēja
būt lipīga un iznīcinoša. Kunga uguns tos iznīcināja nometnes tālākajos stūros
(1. p.). Šo uguni apdzēst spēja vienīgi Mozus aizlūgšanas.

Tautai tiešām nebija nekāda pamata sūdzēties par savu diētu. Mannu varēja
pagatavot dažādos veidos – samalt vai smalcināt piestā, gan cept, gan vārīt
(2. Moz. 16:23; 4. Moz. 11:8). Nav šaubu, ka Dievs, kas radījis cilvēcei tik daudz
garšīgu brīnumu, nelika savai derības tautai ēst ko nebaudāmu. Turklāt viņiem
bija piens no govīm, arī citi liellopi un aitas. No piena viņi gatavoja biezpienu
(5. Moz. 32:14; “sviestu”). Attiecībā uz gaļu visi “kaujamie pateicības upuri” –
zvērēsti un brīvprātīgie ziedojumi – nonāca uz kopīgā galda, pie kura sēdās
priesteris, kas upuri sagatavoja, viņa ģimene, kalpi un pieaicinātie levīti. Tā ka
israēliešiem noteikti nebija jāceļo izsalkušiem.

*Ir teiciens: Uzmanies, ko tu lūdz; tu to vari dabūt.” Kā to saprast un ko no tā
varam mācīties? _____*

SPIEDIENS UZ VADĪBU

Kad Israēls tik ātri atgriezās elkdievībā un krita zelta teļa priekšā, Mozus lūdza Dievu: “Piedod viņiem viņu grēkus; un ja ne, tad izdzēs mani no savas grāmatas, ko Tu esi rakstījis.” (2. Moz. 32:32)

Kā Mozus reaģēja, pēc kāda laika dzirdot un redzot šo tautu savu telšu durvīs vaimanājam: “Kas mums dos ēst gaļu”? (4. Moz. 11:4) Kādēļ viņa attieksme nebija attaisnojama? Kā šī varenā Dieva vīra vārdi liecina par viņa nepilnīgo cilvēcību? 10. – 15. pants.

Izlasi 4. Moz. 11:21-23. Kā atkal parādās Mozus nepilnīgā daba?

Par spīti Mozus kļūdām un uzticēšanās trūkumam, Kungs atvieglāja nastu, kuru viņš izjuta gulstamies uz saviem pleciem. Kā palīgus organizatoriskajā darbā Kungs lika izraudzīt 70 vecajus (16., 17. p.). Šo tautas pārstāvju piedzīvojums bija līdzīgs tam, kad Vasarsvētku dienā Gars nolaidās pār Kristus mācekļiem, tikai ar atšķirību, ka tie “pravietoja”. Tādējādi Dievs viņus pagodināja visas tautas priekšā.

“Tie nekad nebūtu izraudzīti, ja Mozus būtu parādījis ticību atbilstoši tiem pierādījumiem, kādus viņš bija saņēmis par Dieva laipnību un spēku. Bet viņš bija pārspilējis savas grūtības un savu kalpošanu, līdz gandrīz aizmirs, ka ir tikai ierocis, kuru izmanto Dievs. Pat ne vismazākajā mērā viņš nebija atvainojams tā kurnēšanas gara pieņemšanā, kas bija visa Israēla lāsts.” (E.Vaita, “Sentēvi un pravieši”, 380)

Rūpīgi izlasi 4. Moz. 11:20, kur rakstīti arī šādi vārdi: “Jūs To Kungu esat atmetuši, kas ir jūsu vidū.” Tātad atmetst Kungu nenozīmē tikai klaju atkrišanu, Dieva esamības noliegumu vai vārda dzēšanu no draudzes grāmatas. Ko šis incidents māca par to, cik viegli ir sevi pievilt mūsu attiecību ar Dievu jautājumā?

NEŠPETNUMS ĢIMENĒ

Mozus sieva Cipora un viņu divi dēli Ēģiptes mocību laikā bija palikuši pie Ciporas tēva, "Midiāna priestera". Kad Israēls bija nometinājies Sinaja kalna pakājē, Jetrus atveda pie Mozus gan sievu, gan bērnus. Cipora pamanīja, cik saguris izskatījās viņas vīrs, un pastāstīja to Jetrum. Pēc iepazīšanās ar Mozus valdīšanas metodēm, Ciporas tēvs ieteica iecelt atbildīgos pār tūkstošiem, simtiem, piecdesmitiem un desmitiem, lai tie izspriež mazāk svarīgus jautājumus; savukārt lielākus jautājumus Mozus lai pienes Dievam. Mozus tam piekrita un izveidoja administratīvo aparātu, "lai tie tiesā ļaudis jebkurā laikā" (2. Moz. 18:13-26). Šāds solis galu galā izraisīja Mirjamas un Ārona greizsirdību un skaudību.

Izlasi 4. Moz. 12. nodaļu! Kādas zemiskas īpašības šeit parādīja Mirjama un Ārons? Kā viņu grēks kontrastēja ar Mozus attieksmi un raksturu? Ko no šī apkauņojošā stāsta mēs uzzinām par to, kā Dievs raugās uz šādu nepareizu attieksmi, kādu parādīja Mirjama un Ārons? _____

Frāzē "cēla iebildumus" (1. p.) senbreju valodas tekstā atrodamais darbības vārds "runāja" ir sieviešu dzimtes vienskaitlī, norādot, ka tālākajos pantos izteiktās apsūdzības autore bija Mirjama. Viņa apskauda Ciporu un apvainoja viņu Mozus iespaidošanā, kā rezultātā Mozus paklausīja Jetrum iecelt soģus Israēlā. Viņa nosauca Ciporu par etiopieti ("kušītu" angļu Bibelē) varbūt tāpēc, ka viņa, iespējams, bija tumšādaina. Mozus sieva īstenībā bija midiāniete – Ābrahāma blakussievas Ketūras dēla Midiāna pēctece. Izsmiekla iemesls vēl varēja būt nācis no fakta, ka dažas kušītu ciltis tiešām dzīvoja midiāniešu teritorijā uz austrumiem no Sinaja kalna, kā arī Arābijā uz austrumiem no Sarkanās jūras Akabas liča. Tādēļ viņu varēja saukt gan par midiānieti, gan kušīti. Tas ir tāpat kā vācu izcelsmes amerikāni var saukt gan par vācieti, gan amerikāni. Taču šis vārds, visticamāk, tika lietots negatīvā nozīmē, lai Ciporu izsmietu.

Par spīti Dieva spēka pārsteidzošajām izpausmēm Israēla tautas vidū, šie divi cilvēki parādīja neticami sliktu attieksmi. Pārbaudi savu sirdi, vai arī tev nav jāatbrīvojas no nepareizas attieksmes, pirms tā nav novedusi līdz garīgai bojāejai!

PIE ROBEŽĀM

Tas varēja būt septembris; gatavinājās vīnogas un bija jau nobriedusi otrā vīgu raža. Līdz Kadeš-Barneai, Kānaānas dienvidu robežai, Israēlam vajadzēja iet tikai 11 dienu. Mēs varam tikai iztēloties ārkārtīgos prieka un laimes viņus, kas šalca pāri milzīgajam pūlim, pietuvojoties loloto sapņu piepildījumam.

Lūdzu, izlasi 5. Moz. 1:19-23. Kādu kļūdu viņi pielāva? _____

Izlasi 4. Moz. 13. nodaļu un mēģini rast atbildes uz šādiem jautājumiem:

1) *Lai gan Kungs ļāva viņiem izsūtīt izlūkus, kādēļ tas bija kompromiss? Kādi bija šis kompromisa augļi?* _____

2) *Ko par tautas lielāko daļu atklāja tās reakcija – par spīti visām dievišķā spēka atklāsmēm?* _____

Tauta, bez šaubām, priecājās dzirdēt par drīzo iespēju nokļūt jaunajās mājās. Viņi apbrīvoja milzīgos vīnogu ķekarus, ko uz kārts atstiepa divi vīri. Tas patiešām izskatījās tik labi, kā viņi bija iztēlojušies, vai pat labāk.

Nav noslēpums, ka ar visu šajā grēcīgajā pasaulē agri vai vēlū rodas problēmas – pat tad, kad mūs vada Dievs. Protams, Kungs zināja, ka tur dzīvo šie pagāni. Vai tad jūdi nedomāja, ka Kungs parūpēsies par viņu situāciju? Galu galā, atcerēsimies, ko Viņš nodarīja ēģiptiešiem!

Tomēr, aizmirstot par Dieva spēku un apsolījumiem, viņi nobijās no liela-jiem šķēršļiem savā priekšā un, par spīti Kāleba un Jozuas lūgumiem, pārējie izlūki israēliešiem uzdzina drūmumu un nolemtības sajūtu.

Kā mēs varam iemācīties uzticēties Dievam par spīti šķietami nepārvaramiem šķēršļiem mūsu ceļā? Kāda ir tava izvēle šodien, nosakot to, kā tu reaģēsi uz problēmām rīt? _____

ATPAKAĻ UZ ĒĢIPTI

Izlasi 4. Moz. 14. nodaļu! Kādu spēcīgu un svarīgu garīgu mācību tu vari paņemt no šī stāsta? Kā savā dzīvē tu esi ko tādu jau darījis? _____

Iespējams, visbriesmīgākais, ko viņi pateica, bija tas, ka viņi vēlas vadoni, kas tos aizvedīs atpakaļ uz Ēģipti (3., 4. p.). Zinot, ka Ēģipte simbolizē grēka verdzību, nāves važas un atsvešināšanos no Dieva, un piedzīvojot tik neticamu atbrīvošanu, šo cilvēku rīcība nebija attaisnojama.

“Neuzticīgie sūtņi kļiedzot apsūdzēja Kālebu un Jozuu, un pacēlās balsis, ka viņi jānomētā akmeņiem. Trakojošais pūlis sagrāba metamos, lai nonāvētu šos uzticīgos vīrus. Ārprātīgi kaukdami tie metās uz viņiem, bet pēkšņi akmeņi izkrita no to rokām, iestājās klusums un tie sāka bailēs drebēt. Lai aizkavētu tautas ļauno nodomu, bija iejaucies Dievs. Saiešanas telti apspīdēja Viņa godības klātbūtnes liesmojošais spožums, (..) un neviens vairs neuzdrošinājās turpināt pretošanos.” (E.Vaita, “Sentēvi un pravieši”, 390)

Kā pat šādā gadījumā, kur cilvēki atklāti sacēlās pret Dievu, parādījās Viņa žēlastība un piedošana? _____

Izvērtē viņu reakciju uz saņemto sodu! Vienā ziņā, atmetot to, ko Dievs būtu darījis viņu labā, viņi nolēma to paveikt paši, kas, protams, beidzās ar katastrofu. Ja vien viņi būtu uzticējušies Dievam, kas jau tik daudz bija darījis viņu labā, nelaime būtu novērsta. Kā jau ar grēku vienmēr gadās, bēdīgi, ka citu cilvēku grēku dēļ nācās ciest arī nevainīgajiem, kuriem nebija nekāda sakara ar sacelšanos. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” izlasi nodaļas “No Sinaja uz Kadešu” (374) un “Divpadsmit izlūki” (387).

“Reiz iesākuši iet pa nepareizo ceļu, šie vīri stūrgalvīgi nostājās pret Kālebu un Jozuu, pret Mozu un Dievu. Katrs tālākais solis darīja tos vēl stūrgalvīgākus. Viņi bija apņēmušies apšaubīt jebkurus centienus iegūt Kānaānas zemi. Tie pat sagrozīja patiesību, lai vēl vairāk pastiprinātu savu samaitājošo iespaidu. Tagad tie sacīja: “(..) zeme aprij savus iedzīvotājus.” Tā bija ne tikai ļauna, bet arī nepatiesa ziņa. Tā runāja pretī visam iepriekš teiktajam. Izlūki bija stāstījuši, ka zeme ir auglīga un bagāta un cilvēki tur ir milzīga auguma, kas nebūtu iespējams, ja klimats būtu tik neveselīgs, lai varētu teikt, ka “zeme aprij savus iedzīvotājus”. Bet, ja cilvēki atdod savas sirdis neticībai, tie nostājas zem sātana varas un neviens nespēj pateikt, cik tālu viņš tos aizvedīs.” (“Sentēvi un pravieši”, 389)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādēļ ir tik svarīgi jebkādā situācijā kultivēt slavas un pateicības attieksmi? Lai arī kādos apstākļos mēs dzīvotu, vai mums visiem nav lietas, par kurām varam būt Dievam pateicīgi? Kādēļ ir tik svarīgi domāt par šīm lietām, nevis problēmām, kas nāk pār mums? Kādēļ pateicīgumam un slavai ir tik liela nozīme mūsu ticības stiprināšanā?

2. Vai esi pamanījis, cik lipīga var būt kritika un kurnēšana – cik viegli izplatās citu cilvēku nepareiza attieksme? Ko tam vajadzētu likt mums saprast, cik rūpīgi mums jāattiecas pret vārdiem, kas iziet no mūsu mutes?

3. Kādos veidos – pat slēptos – mums, gaidot Kristus otro atnākšanu, kas šķietami ir tik ilgi, var draudēt briesmas saslimt ar tādu pašu attieksmi, kāda piemita šiem jūdiem?

KOPSAVILKUMS:

Vienpadsmit dienu starp Sinaja kalnu un Kadeš-Barneu pie Kānaānas robežām Israēlam bija viens no grūtākajiem laikiem tuksnesī. Viņu skaļais protests pret mannu bija tik nomācošs, ka Mozus lūdza Dievam, lai ļauj viņam nomirt. Tas, kā Mirjama un Ārons asi izaicināja Mozus autoritāti, bija nākamais dūriens mugurā. Visbeidzot, iespaidojoties no izlūku negatīvā ziņojuma, tauta pārkāpa visas robežas, kam sekas bija 40 gadu klejošana tuksnesī.